

Børn og Unge: Efterskole

- Jeg havde utroligt meget hjemve

To brækkede fødder i begyndelsen af efterskole-opholdet gav en svær start for Jesper Holm Juhl

Af Jesper Holm Juhl

Jesper Holm Juhl, 16 år

Diagnose: Duchennes muskeldystrofi

Bopæl: Sommersted

Efterskole: Hald Ege Efterskole, Viborg

Eneste kørestolsbruger på efterskolen

Lige siden min fætter, som også har muskelsvind, gik på efterskole, har jeg gerne selv villet gå på efterskole. Også fordi jeg så kunne komme et år hjemmefra, lære en masse nye mennesker at kende, være tæt på venner hele tiden og bo samme sted som dem et helt år. Den fede form for venskab, jeg havde hørt, man kunne få på en efterskole, var også en del af det, der gjorde, at jeg gerne ville gå på efterskole.

Jeg startede med at søge ind på Unge Hjems Efterskole i Århus, men der var kun to handicappladser til drenge. Der var seks ansøgere om de to pladser, og vi fik at vide, at der ville blive en lodtrækning om, hvem der fik pladserne. Senere fandt vi ud af, at den ene plads allerede var blevet lovet væk. Det, synes jeg, var ret fejlt af skolen.

Jeg fik afslag på min ansøgning, og så vidste jeg lige pludselig ikke, hvad jeg skulle. Jeg gjorde derfor alt for at finde en anden efterskole, fordi jeg bare ville på efterskole. En dag fandt jeg Hald Ege Efterskole ved Viborg på Internettet. Vi ringede derop og fik en aftale om at komme op og se skolen. Da vi havde fået en rundvisning, blev jeg meldt til med det samme. Det er så her, jeg går nu. Det var den eneste efterskole, jeg kunne være på, der ikke lå alt for langt væk fra, hvor jeg bor.

Det bedste ved at gå på efterskole er, at man bliver så tæt knyttet til de venner, man får. Man er næsten altid sammen med sine venner. Der er også nogle aktiviteter en gang imellem, f.eks. sidder vi ved bålet og laver snobrød, spiller rundbold, fodbold og meget mere. Det er også sådan nogle aktiviteter, der gør, at det er fedt at gå på efterskole. Og nu her, hvor det begynder at blive sommer, sidder vi også bare udenfor og snakker og hører musik. Det er ret hyggeligt bare at sidde der og slappe af, når skoletimerne er forbi. Jeg tager også ret tit et par venner med i min bil og kører ind til Viborg og får resten af dagen til at gå der.

Der er ikke mange ulemper ved at gå på efterskole. Den eneste ulempe, der er ved det, er, at man ikke lærer lige så meget som i en almindelig folkeskole. Jeg tror, det er, fordi der sker så mange andre ting på en efterskole end på en almindelig folkeskole. Hvis man vil lære meget, er det nok ikke lige efterskole, man skal vælge.

Mit handicap har egentlig ikke nogen betydning for mit kammeratskab med de andre, og der er ikke så mange af skolens aktiviteter, jeg ikke kan være med til. Der har været et par enkelte gange, hvor jeg ikke har kunnet være med til det hele, men det er sjældent, det sker. Det eneste, der har betydning er, at jeg ikke selv kan komme ned til klasselokalerne, fordi der er så mange døre, der

skal åbnes. Det plejer ikke at være noget problem, for jeg følges som regel med en af de andre, når vi skal til time.

Da jeg startede på skolen, var det meget hårdt at skulle undvære min familie i så lang tid ad gangen. I starten havde jeg utrolig meget hjemve. Jeg var tit så ked af det, at jeg rigtig mange gange var klar til at stoppe på skolen lige med det samme. Det var først omkring juletid, at jeg begyndte at være rigtig glad for at være her.

At starten var så hård, skyldtes sikkert også, at da jeg havde gået på skolen i ca. to måneder, væltede jeg i min kørestol og brækkede begge fødder. Det tog rigtig lang tid at komme over. Det var også med til at gøre det sværere for mig, tror jeg.

Men jeg har holdt ud. Da jeg først var kommet over perioden med de brækkede fødder, begyndte jeg at få nogle rigtig gode venner, og det gik bedre og bedre for hver dag. Jeg blev så glad for at være på skolen, at jeg glemte alt om, at jeg ville stoppe mit ophold. Derfor er jeg i dag rigtig glad for, at jeg valgte at fortsætte. Jeg har fået nogle meget gode venner, som jeg vil holde kontakten med, efter at skoleåret er slut.

Da jeg startede her oppe, havde jeg aldrig mødt mine hjælpere. Det, synes jeg, var lidt dårligt. Man skal så først lære hinanden at kende, og den første dag skal man have hjælp af en hjælper, man ikke kender. Det var ret svært i starten, men efter et par uger begyndte hjælperne at lære, hvordan man helst vil hjælpes, og så kører det bare.

Jeg synes godt, at man kunne have haft sine kommende hjælpere på besøg derhjemme i sommerferien inden skolestart. Så vidste man da, hvem der skulle hjælpe en, når man startede på skolen.